2019. november 28., csütörtök

P9_TA(2019)0079

Az ENSZ 2019. évi éghajlatváltozási konferenciája (COP25)

Az Európai Parlament 2019. november 28-i állásfoglalása az ENSZ 2019. évi, Madridban (Spanyolország) tartandó éghajlatváltozási konferenciájáról (COP25) (2019/2712(RSP))

(2021/C 232/07)

Az Európai Parlament,

— tekintettel az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményére (UNFCCC) és az ahhoz csatolt Kiotói Jegyzőkönyvre,

— tekintettel az UNFCCC részes feleinek 21. konferenciáján (COP21) Párizsban, 2015. december 12-én elfogadott megállapodásra (Párizsi Megállapodás),

— tekintettel az UNFCCC részes feleinek 24. konferenciájára (COP24) és a Kiotói Jegyzőkönyv feleinek 14. találkozójára (CMP14), valamint a felek 2018. december 2. és 14. között Katowicében (Lengyelország) megrendezett konferenciája első ülésének harmadik részére, amely a Párizsi Megállapodás feleinek találkozójaként szolgált(CMA1.3),

— tekintettel az UNFCCC részes felei konferenciája Elnökségének 2019. november 1-én hozott határozatára, amelyben elfogadják a soron következő elnök, Chile kormányának a COP25 Madridban (Spanyolország) 2019. december 2. és 13. közötti megtartására irányuló javaslatát,

— tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrendjére és a fenntartható fejlesztési célokra,

— tekintettel az ENSZ főtitkára által szervezett és 2019. szeptember 23-án megrendezett éghajlat-politikai csúcstalálkozóra,

— tekintettel az ENSZ 2018-as katowicei (Lengyelország) éghajlatváltozási konferenciájáról (COP24) szóló, 2018. október 25-i állásfoglalására ([1]),

— tekintettel „Az éghajlatváltozás: európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról a Párizsi Megállapodással összhangban” című, 2019. március 14-i állásfoglalására ([2]),

— tekintettel a Bizottság „Tiszta bolygót mindenkinek – Európai hosszú távú stratégiai jövőkép egy virágzó, modern, versenyképes és klímasemleges gazdaságról” című, 2018. november 28-i közleményére (COM(2018)0773),

— tekintettel az Európai Tanács 2019. június 20-i következtetéseire,

— tekintettel a Tanács 2019. október 4-i következtetéseire,

— tekintettel arra, hogy Lettország és az Európai Bizottság 2015. március 6-án benyújtotta az EU és tagállamai tervezett nemzeti hozzájárulását az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményéhez,

— tekintettel az Éghajlatváltozási Kormányközi Testületnek (IPCC) az 1,5 °C-os globális felmelegedésről szóló különjelentésére, 5. értékelő jelentésére és annak összefoglaló jelentésére, az éghajlatváltozásról és a földhasználatról szóló különjelentésére, valamint a változó éghajlat összefüggésében az óceánról és a krioszféráról szóló különjelentésére,

([1]) Elfogadott szövegek, P8_TA(2018)0430.
([2]) Elfogadott szövegek, P8_TA(2019)0217.

— tekintettel a Globális Alkalmazkodási Bizottság éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról szóló kiemelt jelentésére,

— tekintettel az ENSZ Környezetvédelmi Programjának (UNEP) 2018 novemberében közzétett összefoglaló jelentésére (a kibocsátási szakadékokról szóló 2018. évi jelentés) és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban tapasztalható szakadékról szóló, 2018. évi negyedik jelentésére,

— tekintettel az Európai Környezetvédelmi Ügynökség által 2019. április 2-án közzétett, „Az európai éghajlati szélsőségek okozta gazdasági veszteségek” című mutató-értékelésre,

— tekintettel a Meteorológiai Világszervezetnek (WMO) az éghajlat 2018. évi globális helyzetéről szóló, 2019. márciusi nyilatkozatára, valamint az üvegházhatású gázok helyzetéről 2018. november 22-én kiadott 14. sz. közleményére,

— tekintettel a szolidaritásról és a méltányos átmenetről szóló sziléziai nyilatkozatra, az „Erdők az éghajlatért” című sziléziai miniszteri nyilatkozatra, valamint az elektromágneses mobilitást és a zéró kibocsátású közlekedést célzó „Diving Change Together Partnership for Electromobility and Zero Emission Transport” című partnerségre, amelyeket a COP24 éghajlatváltozási konferencián írtak alá,

— tekintettel a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal foglalkozó kormányközi tudománypolitikai platform (IPBES) biológiai sokféleséggel és ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos 2019. május 29-i globális értékelő jelentéséről a politikai döntéshozók számára készített összefoglalóra,

— tekintettel a természetre, az emberekre és a gazdaságra vonatkozó cselekvési tervről szóló, 2017. november 15-i állásfoglalására ([3]),

— tekintettel az éghajlatra vonatkozó legújabb tudományos információkról szóló, az ENSZ 2019-es éghajlat-politikai csúcstalálkozójának tudományos tanácsadó csoportja által „Egyesülve a tudományban” címmel összeállított magas szintű összefoglaló jelentésre,

— tekintettel az éghajlatváltozásról szóló, 2019. áprilisi Eurobarométer-felmérésre,

— tekintettel a Tanácsnak (O-000029/2019 – B9-0055/2019) és a Bizottságnak (O-000030/2019 – B9-0056/2019) az ENSZ 2019. évi, Madridban (Spanyolország) tartandó éghajlatváltozási konferenciáján (COP25) feltett kérdésekre,

— tekintettel eljárási szabályzata 136. cikkének (5) bekezdésére és 132. cikkének (2) bekezdésére,

A. mivel a Párizsi Megállapodás 2016. november 4-én lépett hatályba; mivel a 2019. november 19-i állás szerint az UNFCCC 197 részes fele közül 187 nyújtotta be az ENSZ-hez a megerősítési, elfogadási, jóváhagyási, illetve csatlakozási okiratait;

B. mivel 2015. március 6-án az EU és tagállamai benyújtották az Éghajlatváltozási Keretegyezményhez kapcsolódó tervezett nemzeti hozzájárulásukat, kötelezettséget vállalva ezáltal az iránt, hogy 2030-ig készek legalább az 1990. évi szint 40 %-ára csökkenteni az üvegházhatású gázok (ÜHG) hazai kibocsátását;

C. mivel a Párizsi Megállapodás aláírói által eddig tett kötelezettségvállalások nem lesznek elegendők a megállapodás közös céljának eléréséhez; mivel az EU és tagállamai által benyújtott jelenlegi, nemzetileg meghatározott hozzájárulás nincs összhangban a Párizsi Megállapodásban meghatározott célokkal, és felülvizsgálatra szorul;

D. mivel az IPCC-nek az 1,5 °C-os globális felmelegedésről szóló jelentése bizonyítja, hogy az 1,5 °C-os hőmérséklet-növekedés hatása valószínűleg lényegesen kevésbé lenne súlyos, mint a 2 °C-os növekedésé;

([3]) HL C 356., 2018.10.4., 38. o.

2019. november 28., csütörtök

E. mivel az elmúlt négy év – 2015–2018 között – volt a globálisan jegyzett négy legmelegebb év, és 2018-ban rekordmagas volt a globális szén-dioxid-kibocsátás; mivel 2019 júliusa volt a valaha mért legmelegebb hónap, és a 2019-es évben is folytatódik a jelenlegi tendencia, és ezzel a WMO szerint a 2015–2019-es időszak jó úton halad a felé, hogy az eddig nyilvántartott legmelegebb öt év legyen;

F. mivel a WMO szerint 2018-ban a globális CO_2-koncentráció 407,8 ppm (részecske per millió) volt, 2,2 ppm-mel több, mint 2017-ben, és a CO_2-kibocsátások a jelenlegi pályán haladva 2019 végére elérik vagy akár meg is haladják majd a 410 ppm-et;

G. mivel világszerte 185 országban került sor klímasztrájkokra egy globális mozgalom részeként, és 2019 szeptemberében az éghajlat ügyében elért eddigi legnagyobb mértékű mozgósítás keretében rekordszámú ember, 7,6 millió fő vonult ki az utcákra;

H. mivel a Párizsi Megállapodás preambulumában elismeri, hogy „fontos az összes ökoszisztéma, köztük az óceánok sértetlenségének biztosítása”, és az UNFCCC 4. cikke (1) bekezdésének d) pontja hangsúlyozza, hogy a részes feleknek elő kell segíteniük a fenntartható gazdálkodást, valamennyi üvegházhatású gáz nyelőinek és tározóinak megóvását és kapacitásuk megerősítését, beleértve a biomasszát, az erdőket és az óceánokat, valamint az egyéb szárazföldi, partvidéki és tengeri ökológiai rendszereket;

I. mivel Chile mint a COP25 soron következő elnöke már jelezte, hogy az óceánoknak a globális felmelegedés elleni küzdelemben betöltött szerepét kívánja kiemelni, amely döntést még inkább megalapozottnak lehet tekinteni, miután az IPCC közzétette az óceánok felmelegedéséről szóló új, riasztó jelentését;

J. mivel az erdők jelentős mértékben hozzájárulnak az éghajlatváltozás mérsékléséhez és az ahhoz való alkalmazkodáshoz; mivel az EU ÜHG-kibocsátásainak körülbelül 10 %-át a növekvő erdők nyelik el; mivel az erdőirtás a globális ÜHG-kibocsátás majdnem 20 %-áért felel, és különösen az állattartás, a szója- és a pálmaolaj-termelés ipari méretű bővítése áll ennek hátterében, ideértve az uniós piacra szánt ilyen termékeket; mivel az EU-nak csökkentenie kell az erdőirtáshoz való közvetett hozzájárulását („fogyasztással összefüggő erdőirtás”), amelyért felelősséggel tartozik;

K. mivel a Parlament már többször kérte a Bizottságot, egyebek mellett az éghajlatváltozásról szóló, 2019. március 14-i állásfoglalásában, hogy vizsgálja meg a szén-dioxid-árazást azokban az ágazatokban, amelyek még nem tartoznak az Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerébe;

L. mivel az éghajlatváltozás aránytalanul sújtja a fejlődő országokat, annak ellenére, hogy jóval kevesebb CO_2-t bocsátanak ki, mint a fejlett országok;

1. emlékeztet rá, hogy az éghajlatváltozás az emberiség előtt álló egyik legjelentősebb kihívás, és hogy világszerte az összes államnak és szereplőnek minden erejével küzdenie kell ellene; hangsúlyozza, hogy a kellő időben végrehajtott nemzetközi együttműködés, a szolidaritás, valamint az együttes fellépés iránti koherens és állhatatos elköteleződés jelenti az egyetlen megoldást a bolygó megóvása iránti kollektív felelősségünk vállalásához;

2. elismeri, hogy az éghajlatváltozás súlyos kockázatai központi szerepet töltenek be az emberek aggályaiban; emlékeztet arra, a 2019-es Eurobarométer-felmérés szerint az uniós polgárok 93 %-a súlyos problémának tartja az éghajlatváltozást; üdvözli, hogy világszerte az emberek – és különösen a fiatalabb generációk – egyre tevékenyebben küzdenek az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén; üdvözli, hogy fokozottabb közös ambícióra és gyors fellépésre hívnak fel annak érdekében, hogy teljesüljenek a Párizsi Megállapodás céljai, és hogy ne lépjük túl az 1,5 °C-os határértéket; sürgeti a nemzeti, regionális és helyi kormányzatokat, valamint az EU-t is, hogy feleljenek ezekre a felhívásokra;

3. elismeri, hogy az ambiciózus és inkluzív uniós éghajlatpolitikához és intézkedésekhez elengedhetetlen a lakosság támogatása; úgy véli, hogy ennek tükröződnie kell az EU éghajlatváltozás kezelésére irányuló erőfeszítéseiben;

4. kiemeli, hogy az éghajlatváltozás terhe már most is túlnyomórészt a világ déli országaira nehezedik, és ez a jövőben is így lesz, és hogy a világ déli országait jobban veszélyeztetik az éghajlatváltozás negatív hatásai – amelyeket károk és veszteségek formájában már igencsak megtapasztaltak, és amelyekhez kevésbé tudnak alkalmazkodni –, mint a világ északi országait, valamint hogy a világ déli országai a világ északi országainál lényegesen kisebb mértékben járultak hozzá az éghajlatváltozáshoz;

5. emlékeztet arra, hogy a Párizsi Megállapodás preambuluma kulcsfontosságú jogként ismeri el az egészséghez való jogot; hangsúlyozza, hogy az UNFCCC 4. cikke (1) bekezdésének f) pontja kimondja, hogy valamennyi félnek „például nemzeti szinten megfogalmazott hatástanulmányok készítésével – megfelelő módszereket" kell alkalmaznia, „tekintettel az éghajlatváltozás mérséklését vagy az ahhoz való alkalmazkodást célzó programoknak és intézkedéseknek a gazdaságra, a közegészségre és a környezet minőségére gyakorolt káros hatásainak csökkentésére"; úgy véli, hogy az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra vonatkozó nemzeti tervekben és az UNFCCC-nek szóló nemzeti közleményekben ki kell térni az egészségre;

6. sajnálatát fejezi ki annak ténye miatt, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos fenntartható fejlődési célok mutatói nem terjednek ki az egészségre; tudomásul veszi mindazonáltal, hogy ennek a helyzetnek az orvoslása az Egészségügyi Világszervezet (WHO) és az UNFCCC részéről a tudományos kutatási kezdeményezések keretében folyamatban van; üdvözli az ENSZ egyetemes egészségügyi ellátásról szóló, 2019. szeptember 23-i magas szintű politikai nyilatkozatának az elfogadását;

7. felismeri, hogy a COP21 konferencián vállalt éghajlat-politikai és környezetvédelmi törekvések megvalósítása nélkül a fenntartható fejlődési célok többségének elérése szinte lehetetlen lesz;

8. kiemeli, hogy az éghajlatváltozás közvetlen hatásai máris érezhetők; hangsúlyozza, hogy a Globális Alkalmazkodási Bizottság jelentése szerint az éghajlatváltozás miatt 2030-ig több mint 100 millió ember válhat szegénnyé, és a terményhozamok 2050-ig 5–30 %-kal csökkenhetnek, megszüntetve különösen a veszélyeztetett területek élelmezésbiztonságát;

9. hangsúlyozza, hogy a globális felmelegedés mérséklésének hiánya várhatóan át fogja formálni a világgazdaságot, és 2100-ig 23 %-kal csökkenteni fogja a világban az átlagjövedelmeket, növelve a világban a jövedelmek egyenlőtlenségét; hangsúlyozza, hogy az előzetes becslésekkel szemben a várható globális veszteségek hozzávetőlegesen egyenes arányban állnak a globális középhőmérséklettel, és a közepes veszteségek sokszorosan meghaladják a vezető modellek által jelzett értékeket ([4]);

Az éghajlatváltozás elleni fellépés tudományos alapja

10. hangsúlyozza, hogy az IPCC 1,5 °C-os globális felmelegedésre vonatkozó különjelentése tekinthető a legátfogóbb és legfrissebb tudományos értékelésnek a Párizsi Megállapodással összhangban álló éghajlatváltozás-enyhítési módozatok tekintetében; hangsúlyozza, hogy e jelentés szerint ahhoz, hogy jó esély legyen a globális hőmérsékletemelkedés 1,5 °C alatt tartására 2100-ig – úgy, hogy a felmelegedés nem vagy csak korlátozottan lépi túl ezt a küszöböt –, legkésőbb 2067-re világszinten el kell érni az ÜHG-kibocsátásások nulla nettó szintjét, és 2030-ra évente 27,4 Gt CO_2-egyenértékre kell korlátozni a világszintű ÜHG-kibocsátást; hangsúlyozza, hogy e megállapítások fényében, valamint a Párizsi Megállapodással összhangban az EU-nak globális vezetőként, a világ többi vezető gazdaságával együtt arra kell törekednie, hogy a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2050-re elérje az ÜHG-kibocsátások nulla nettó szintjét;

11. kiemeli, hogy az IPCC éghajlatváltozásról és földhasználatról szóló különjelentése hangsúlyozza a globális felmelegedés földterületekre gyakorolt különösen drámai hatásait; aggodalmának ad hangot amiatt, hogy az elsősorban a nem fenntartható mezőgazdasági gyakorlatokból adódó, az emberi tevékenység által előidézett talajromlás és a földhasználat fokozódó zavarai, így például az erdőtüzek, tovább csökkentik a talaj képességét arra, hogy szénelnyelőként működjön; hangsúlyozza, hogy e drámai következmények várhatóan rosszabbodni fognak, ha a jelenlegi globális trendek folytatódnak;

12. kiemeli azt a tényt, hogy a változó éghajlat összefüggésében az óceánról és a krioszféráról szóló IPCC-különjelentés hangsúlyozza, hogy az éghajlati mechanizmusok az óceáni és tengeri ökoszisztémák egészségétől függenek, amelyet jelenleg a globális felmelegedés, a szennyezés, a tengeri biológiai sokféleség túlzott kizsákmányolása, az emelkedő tengerszintek, a savasodás, az oxigénszint csökkenése, a tengeri hőhullámok, a gleccserek és a tengeri jég példátlan olvadása, valamint a tengerpart erózió sújt; hangsúlyozza továbbá a jelentésnek a tengeri ökoszisztémákat, a part menti

([4]) Burke et al., „Global non-linear effect of temperature on economic production" (A hőmérséklet által a gazdasági termelésre gyakorolt globális nem lineáris hatás), *Nature*, 527. sz., 235–239. o.

2019. november 28., csütörtök

gazdaságokat és megélhetéseket érintő súlyos kockázatokra vonatkozó megállapításait; emlékeztet arra, hogy az óceán az éghajlatváltozás mérséklésére és az annak hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló megoldás részét képezi; hangsúlyozza, hogy a COP25 konferencia lesz az legelső „kék COP"; felhívja ezért az EU-t, hogy kiemelt helyen kezelje az óceánokat az európai zöld megállapodás napirendjében, és az éghajlatra vonatkozóan folyamatban lévő nemzetközi tárgyalások napirendjének élén szerepeltesse az óceánokat;

13. aggodalmának ad hangot az UNEP kibocsátási szakadékról szóló 2018. évi jelentésének megállapításai és leginkább amiatt, hogy a jelenlegi, feltételhez nem kötött nemzetileg meghatározott hozzájárulások távolról sem elegendők a Párizsi Megállapodás szerinti, jóval 2 °C alatti hőmérséklet-emelkedés betartásához, és ehelyett – becslések szerint – 2100-ra várhatóan 3,2 °C-os hőmérséklet-emelkedést fognak eredményezni ([5]), feltételezve, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos fellépés a 21. században következetesen folytatódik; kiemeli, hogy 3,2 °C-os felmelegedés esetén nagy a kockázata bizonyos fordulópontok túllépésének és erőteljes további felmelegedés elindulásának;

14. aggodalmának ad hangot az ENSZ 2019-es éghajlat-politikai csúcstalálkozójára készült magas szintű összefoglaló jelentés („Egyesülve a tudományban") megállapításai miatt, nevezetesen azzal kapcsolatban, hogy a szénből eredő kibocsátások növekedése 2017-ben újra megindult, és hogy a fosszilis tüzelőanyagokból eredő CO_2-kibocsátások éves növekedése 2018-ban új csúcsot ért el, ami riasztó és példátlan légköri ÜHG-koncentrációkhoz vezetett;

15. hangsúlyozza, hogy a nemzetileg meghatározott hozzájárulások jelenlegi szintjét ötszörösére kell emelni ahhoz, hogy ne lépjük túl az 1,5 °C-os határt; kiemeli, hogy ez a globális törekvés technikailag még mindig megvalósítható, és számos, a környezetet és a lakosság egészségét érintő haszonnal járhat együtt;

16. hangsúlyozza, hogy a WHO szerint az éghajlatváltozás hatással van az egészséget befolyásoló társadalmi és környezeti tényezőkre – tiszta levegő, biztonságos ivóvíz, elegendő táplálék és biztonságos menedékhely –, és 2030 és 2050 között minden évben 250 000 további haláleset várható hiányos táplálkozás, malária, hasmenés és hőstressz miatt, amellett, hogy a szélsőségesen magas hőmérséklet közvetlenül hozzájárul a szív- és érrendszeri, valamint a légzőszervi betegségek okozta halálesetekhez, különösen az idős és veszélyeztetett egyének körében; hangsúlyozza, hogy az árvizek, hőhullámok, aszályok és tüzek révén az éghajlatváltozás jelentős hatást gyakorol az emberi egészségre, ideértve az alultápláltságot, a mentális egészségre gyakorolt hatást, a szív- és érrendszeri, valamint a légzőszervi megbetegedéseket, továbbá a kórokozó-átvivők által terjesztett fertőzéseket; hangsúlyozza, hogy a higiéniai feltételek romlása, valamint az ivóvízhez és az egészségügyi szolgáltatásokhoz való korlátozott hozzáférés veszélyt jelent a nők, mindenekelőtt pedig a várandós nők egészségi állapotára;

17. hangsúlyozza, hogy az IPBES 2019. évi, a biológiai sokféleséggel és az ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos globális értékelő jelentése, az IPCC éghajlatváltozásról és a földhasználatról szóló különjelentése, a változó éghajlat összefüggésében az óceánról és a krioszféráról szóló IPCC- különjelentés és a Globális Alkalmazkodási Bizottság kiemelt jelentése elismeri, hogy az éghajlatváltozás a biológiai sokféleség csökkenésének és a talajromlásnak az egyik fő közvetlen hajtóereje; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozásnak a természetre és a biológiai sokféleségre, az ökoszisztéma-szolgáltatásokra, az óceánokra és az élelmezésbiztonságra gyakorolt negatív hatásai az előrejelzések szerint a következő évtizedekben egyre jelentősebbé válnak majd;

18. megismétli, hogy a nagy kötöttszén-készlettel rendelkező ökoszisztémák, így például a tőzeglápok, vizes élőhelyek, legelők, mangroveerdők és érintetlen erdők szigorú védelme olyan azonnali hatással járó reagálási lehetőség, amely semmilyen körülmények között nem helyettesíthető erdőtelepítéssel, újraerdősítéssel és a leromlott talaj helyreállításával, mivel ezeknek nincs azonnali hatása;

19. hangsúlyozza, hogy az IPBES biológiai sokféleséggel és ökoszisztéma-szolgáltatásokkal kapcsolatos globális értékelő jelentése szerint jelenleg egymillió fajt fenyeget a kihalás veszélye; felhívja a figyelmet arra, hogy a biológiai sokféleség létfontosságú szerepet játszik abban, hogy az ember alkalmazkodni tudjon a globális felmelegedéshez és küzdeni tudjon ellene; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a biológiai sokféleség csökkenése hatást gyakorol az ellenálló képességünk szintjére; hangsúlyozza, hogy a biológiai sokféleség csökkenése nem pusztán környezeti kérdés, hanem szélesebb körű társadalmi és gazdasági hatásokkal is jár;

([5]) Az ENSZ Környezetvédelmi Programja: „The Emissions Gap Report 2018" (A kibocsátási szakadékról szóló 2018. évi jelentés), 21. o.

2019. november 28., csütörtök

Ambiciózus uniós éghajlat-politika: az EU nemzetileg meghatározott hozzájárulása és a hosszú távú stratégia

20. felszólítja az UNFCCC részes feleit – a régiókkal és a nem állami szereplőkkel együttműködésben –, hogy konstruktívan járuljanak hozzá a 2020-ig megvalósítandó folyamathoz, amely évben a nemzetileg meghatározott hozzájárulások aktualizálásra kerülnek annak biztosítása érdekében, hogy összeegyeztethetők legyenek a Párizsi Megállapodásban kitűzött hosszú távú hőmérsékleti céllal; elismeri, hogy a jelenlegi vállalások nem elégségesek a megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez; hangsúlyozza ezért, hogy a globális ÜHG-kibocsátásnak mihamarabb el kellene érnie a legmagasabb szintet, és hogy az összes részes félnek – és különösen az EU-nak és az összes G20-országnak – fokoznia kell erőfeszítéseit, és a Párizsi Megállapodásban előirányzottak szerint 2020 elejéig aktualizálnia kell nemzeti vállalását;

21. üdvözli, hogy az ENSZ 2019-es éghajlat-politikai csúcstalálkozója alatt elindították az éghajlati törekvések szövetségét, amely az UNFCCC-ben részes 59 olyan felet foglalja magában, akik jelezték, hogy a Párizsi Megállapodás rendelkezéseinek megfelelően 2020-ig emelt szintű nemzetileg meghatározott hozzájárulást kíván benyújtani, 65 fél pedig – köztük az EU is – jelezte, hogy azon munkálkodik, hogy 2050-ig nulla nettó ÜHG-kibocsátást érjen el; sajnálatát fejezi ki azonban amiatt, hogy az Európai Parlament kéréseinek ellenére nem minden uniós tagállam volt kész támogatni, hogy ambiciózusabb legyen az EU nemzetileg meghatározott hozzájárulásának szintje;

22. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU ambiciózus és inkluzív éghajlat-politikával rendelkezzen a globális színtéren hiteles és megbízható partnerként való fellépés érdekében, valamint hogy az EU megőrizze globális éghajlat-politikai vezető szerepét; hangsúlyozza ezért annak szükségességét, hogy az EU befektessen és jelentős haladást érjen el a kutatás és az iparban alkalmazható innovációk terén;

23. ismét sürgeti az EU vezetőit, hogy a 2019. december 12-i és 13-i európai tanácsi ülésen támogassák az EU-nak azt a hosszú távú célkitűzését, amely szerint a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2050-re elérjék az ÜHG hazai kibocsátásának nulla nettó szintjét; felhívja a Tanács soros elnökségét betöltő országot és a Bizottságot, hogy ezt követően a lehető leghamarabb közöljék e célkitűzést az UNFCCC titkárságával; hangsúlyozza, hogy növelni kell a 2030-as ambíciószintet annak értekében, hogy a lehető legköltséghatékonyabb módon érjük el 2050-ig a hazai nettó nulla ÜHG-kibocsátást, valamint hogy ne kelljen támaszkodni az ökoszisztémák, a biológiai sokféleség és az élelmezésbiztonság szempontjából jelentős kockázatokat jelentő szén-dioxid-kivonási technológiákra; hangsúlyozza, hogy az ÜHG-kibocsátások csökkentésére vonatkozó célkitűzései elérése szempontjából a természeten alapuló megoldások kulcsfontosságú eszközök az EU számára; sajnálatát fejezi ki az ENSZ 2019 szeptemberében tartott éghajlatváltozási csúcstalálkozója miatt, ahol az EU elszalasztotta azt a lehetőséget, hogy ambiciózusabb célokat határozzon meg, és vezető szerepet töltsön be a Párizsi Megállapodás megvalósításában; rendkívüli jelentőséget tulajdonít annak, hogy az EU a COP25 konferencián egyértelmű üzenetet fogalmazzon meg arról, hogy készen áll a Párizsi Megállapodáshoz való hozzájárulásának fokozására;

24. támogatja az EU nemzetileg meghatározott hozzájárulásának aktualizálását egy, a gazdaság egészére vonatkozó cél kitűzésével, amely szerint az 1990-es szinthez képest 2030-ra legalább 55 %-kal csökkenteni kell az üvegházhatású gázok belföldi kibocsátását; ezért felszólítja az EU vezetőit, hogy támogassák az EU nemzetileg meghatározott hozzájárulása ambíciószintjének növelését; úgy véli, hogy ezt azzal párhuzamosan kell megtenni, hogy az uniós jogban rögzítik azt a célt, miszerint a karbonsemlegességet a lehető leghamarabb, de legkésőbb 2050-ig el kell érni; felszólítja a többi globális gazdaságot, hogy tegyék naprakésszé a nemzetileg meghatározott hozzájárulásaikat annak érdekében, hogy globális hatásokat érjenek el;

25. arra számít, hogy az európai zöld megállapodás átfogó és nagyra törő stratégiát fog meghatározni a klímasemleges Európa legkésőbb 2050-ig való elérése érdekében, ideértve a hazai ÜHG-kibocsátások 2030-ig 55 %-os csökkentésére irányuló célkitűzést; felhívja a Bizottságot, hogy ennek megfelelően igazítsa ki valamennyi érintett szakpolitikáját, különösen az éghajlatra, a mezőgazdaságra és a kohézióra vonatkozó politikáit;

26. hangsúlyozza, hogy a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek teljesítése érdekében olyan nemzeti és uniós szinten konkrét végrehajtási intézkedésekre és végrehajtásra van szükség, amilyen például a megújuló energiafelhasználási és energiahatékonysági célok tényleges elérése 2030-ig;

27. hangsúlyozza, hogy minden éghajlat-politikát a méltányos átalakítás elvével összhangban és a civil társadalommal és a szociális partnerekkel szoros együttműködésben kell megvalósítani; úgy véli ezért, hogy a szociális partnerség és a civil társadalmi szerepvállalás nemzeti és uniós szinten történő megerősítése elengedhetetlen ahhoz, hogy a társadalom valamennyi szektorában igazságos, inkluzív és szociálisan fenntartható módon valósuljon meg a klímasemlegesség; az a véleménye, hogy az éghajlatváltozás mérséklését és az ahhoz való alkalmazkodást támogató eszközként létfontosságúak a természeten alapuló megoldások, az ökoszisztémák helyreállítása és védelme, valamint a biológiai sokféleség;

2019. november 28., csütörtök

28. úgy véli, hogy a piacok nagyobb stabilitásának biztosítása érdekében hasznos lenne, ha az EU további, 2040-ig elérendő közbülső kibocsátáscsökkentési célt is kitűzne, mivel ez további stabilitást hozna, és biztosítaná a nulla nettó ÜHG-kibocsátásra vonatkozó célkitűzés 2050-ig való elérését; emlékeztet arra, hogy az ilyen célok rendszeres aktualizálására van szükség annak biztosítása érdekében, hogy összhangban legyenek a Párizsi Megállapodás végrehajtásával;

29. úgy véli, hogy folytatni kell a fogyasztáson alapuló éghajlati hatások mérésére szolgáló, megbízható modell kidolgozására irányuló munkát; tudomásul veszi, hogy a Bizottság mélyreható elemzése arra a következtetésre jutott, hogy a termelésből származó kibocsátások csökkentésére irányuló uniós erőfeszítéseket némileg aláássa a nagyobb szénlábnyomú országokból származó árucikkek importja, azonban azt is, hogy az EU már jelentősen hozzájárult más országok kibocsátásának csökkentéséhez a megnövekedett kereskedelmi forgalom, valamint exportjának jobb szén-dioxid-hatékonysága révén;

30. kiemeli, hogy erősebb nemzetközi keretre van szükség a globális biológiai sokféleség védelme, jelenlegi csökkenésének megállítása, és lehető legnagyobb mértékű helyreállítása érdekében; úgy véli, hogy egy ilyen keretnek célokon és határozott kötelezettségvállalásokon kell alapulnia, nemzetileg meghatározott hozzájárulásokból és más megfelelő eszközökből, pénzügyi kötelezettségvállalásokból és jobb kapacitásépítési biztosítékokból, valamint egy ötéves felülvizsgálati mechanizmusból kell állnia, és egyre ambiciózusabb célok meghatározására kell helyeznie a hangsúlyt;

COP25 konferencia, Madrid (Spanyolország)

31. elismeri a katowicei COP24 konferencián elért eredményeket, amelyek megerősítették az éghajlatváltozás elleni fellépés lendületét, és a Párizsi Megállapodás munkaprogramjának (a katowicei szabálykönyv) befejezésével operatív iránymutatást nyújtottak a Párizsi Megállapodáshoz; megjegyzi azonban, hogy Katowicében néhány – nevezetesen a Párizsi Megállapodás 6. cikke szerinti mechanizmusokkal kapcsolatos – ügy befejezetlen maradt, amelyeket a COP25 konferencián kell befejezni; úgy véli továbbá, hogy a COP25 konferencián számos végrehajtási határozat meghozatalára lesz szükség, különösen az éghajlatváltozás mérséklése, az alkalmazkodás, az átláthatóság és a támogatás terén; várakozással tekint a COP25 konferencián az éghajlatváltozással kapcsolatos veszteségek és károk orvoslására szolgáló Varsói Nemzetközi Mechanizmus felülvizsgálatának, valamint a nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési tervre vonatkozó tárgyalások sikeres kimenetele elé; felismeri, hogy a COP25 konferencián további megbeszéléseket fognak folytatni a közös időkeretekről való megállapodás érdekében;

32. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy a nemzetileg meghatározott hozzájárulások tekintetében közös végrehajtási időszakokat állapítsanak meg, noha az UNFCCC sok részes fele öt- vagy tízéves keretekkel rendelkezik, mások rövidebb végrehajtási időszakokat határoztak meg, vagy egyáltalán nem rendelkeznek ilyenekkel; megállapítja, hogy a munka egymással ütköző időkeretekkel történő folytatása negatív hatással lehet az éghajlat-politikai törekvésekről folytatandó jövőbeli tárgyalásokra; úgy gondolja, hogy a nemzetileg meghatározott hozzájárulásokra vonatkozó közös végrehajtási időszakok biztosítanák, hogy valamennyi fél összehangoltan aktualizálja és közölje kötelezettségvállalásait, valamint növelné a globális erőfeszítések összmennyiségét és megkönnyítené azok számszerűsítését; támogatja egy közös ötéves időkeret bevezetését az összes 2030 utáni nemzetileg meghatározott hozzájárulás számára, ami megfelel a Párizsi Megállapodás törekvési ciklusának és nem sérti a további hosszú távú kötelezettségvállalásokat, amelyek elérésére a felek belföldön törekedhetnek;

33. üdvözli, hogy Chile a tiszta energiára való átállás terén az egyik legsikeresebb feltörekvő ország, és különösen azt, hogy a napenergia-termelés terén globális szinten a legnagyobb növekedést mondhatja magáénak; úgy véli, hogy a Chile által az éghajlati vészhelyzet megoldása érdekében vállalt kötelezettségeknek Dél-Amerikában és világszerte számos ország számára példaként kell szolgálniuk;

34. hangsúlyozza, hogy a következő évtizedben vállalt globális fellépés a következő 10000 évre lesz hatással az emberiség jövőjére nézve; kéri ezért a Bizottságot és az összes felet, hogy a COP25 keretében hozzanak határozott és ambiciózus intézkedéseket;

35. elismeri az együttműködési megközelítések által az éghajlatváltozás mérséklése és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás terén ambiciózusabb eredmények elérésében, valamint a fenntartható fejlődés és a környezeti integritás előmozdításában betöltött szerepet; hangsúlyozza, hogy e törekvéseknek átfogó kibocsátáscsökkenést kell eredményezniük, és el kell kerülniük, hogy a kibocsátások a nemzetileg meghatározott hozzájárulások időszakain belül vagy azok között növekedjenek; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy az UNFCCC 50. ülésszakok közötti ülésén Bonnban korlátozott előrelépés történt a piaci és nem piaci jellegű mechanizmusok terén;

36. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy ösztönözzék a Párizsi Megállapodás 6. cikkével kapcsolatos szigorú és megbízható nemzetközi szabályok kidolgozását; felismeri, hogy a Kiotói Jegyzőkönyv alapján, a tiszta fejlesztési mechanizmus és az együttes végrehajtás keretében megvalósuló számos projekt okozott számos problémát a környezeti integritás és a fenntarthatóság szempontjából; kéri, hogy előzzék meg a kibocsátáscsökkentések elszámolásának és kettős számításának, valamint pótlólagos figyelembevételének kiskapuit; aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Kiotói

Jegyzőkönyv keretében kiadott egységeket a nemzetileg meghatározott hozzájárulások céljaira használhatják, mivel ez súlyosan aláásná a 6. cikk alapján létrehozandó jövőbeli mechanizmusok környezeti integritását; hangsúlyozza, hogy a kibocsátási jogoknak – amelyekkel az új piaci mechanizmusok alapján kereskednek – pótlólagosnak kell lenniük, és növelniük kell a jelenlegi és a jövőbeli nemzetileg meghatározott hozzájárulások hatásmérséklési erőfeszítéseit; támogatja, hogy a 6. cikk szerinti mechanizmusokból származó bevételek egy részét az alulfinanszírozott Alkalmazkodási Alapra fordítsák;

37. úgy véli, hogy a COP25-nek meg kell határoznia egy új ambíciószintet, mind a Párizsi Megállapodás végrehajtása, mind pedig a következő nemzetileg meghatározott hozzájárulások tekintetében, amelyeknek tükrözniük kell valamennyi ágazatban a szárazföldön és az óceánokon végrehajtott éghajlat-politikai fellépésre vonatkozó fokozott kötelezettségvállalásokat;

38. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU a COP25 konferencián egyetlen és egységes álláspontot képviseljen annak érdekében, hogy megtartsa politikai erejét és hitelességét; arra ösztönzi valamennyi tagállamot, hogy támogassák az uniós megbízatást a tárgyalások és a többi szereplővel folytatott kétoldalú találkozók során;

Az erdők szerepe

39. emlékeztet arra, hogy a Párizsi Megállapodás megköveteli az összes részes féltől, hogy intézkedjen az üvegházhatásúgáz-nyelők, többek között az erdők megóvása és továbbfejlesztése érdekében; megjegyzi, hogy az erdőirtás és az erdőpusztulás megállítása, továbbá az erdők regenerációjának lehetővé tétele a globális felmelegedés 1,5 °C-ra való korlátozásához szükséges összes hatásmérséklő intézkedés legalább 30 %-át tenné ki; hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemben rendkívül fontos szerepet töltenek be a fenntartható gazdálkodás alatt álló erdők, mégpedig a növekvő erdők általi fokozott CO_2-elkülönítés, a fatermékekben megvalósuló szén-dioxid-tárolás és a fosszilis alapú nyersanyagok és energia helyettesítése révén, az erdőtüzek, kártevőfertőzések és betegségek kockázatainak egyidejű csökkentése mellett; hangsúlyozza az olyan gyakorlatok ösztönzésének fontosságát, amelyek fenntartják a természetes szénelnyelőket, ideértve az elsődleges erdőket és az érintetlen erdei talajokat, amelyeket az erdők helyreállítására irányuló uniós fellépések fokozásáról szóló bizottsági közlemény pótolhatatlanként ismer el;

40. felszólítja a feleket, köztük az EU-t és tagállamait, hogy tartsák tiszteletben nemzetközi kötelezettségvállalásaikat, többek között az ENSZ Erdészeti Fóruma, a biológiai sokféleségről szóló ENSZ-egyezmény, az erdőkről szóló New York-i nyilatkozat, valamint a 15. fenntartható fejlesztési cél, különösen annak 15.2. célkitűzése keretében tett vállalásokat, amelyek szerint 2020-ra világszerte elő kell mozdítani az összes erdőtípus fenntartható kezelését, meg kell állítani az erdőirtást, helyre kell állítani a pusztuló erdőket és jelentősen növelni kell az erdősítés és az újraerdősítés mértékét; kéri, hogy valamennyi politikai szinten tegyenek nagyobb erőfeszítéseket az európai erdők pusztulásának megelőzése, valamint szükség esetén az erdők jó állapotának helyreállítása érdekében; kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy támogassák a leromlott talajok és a mezőgazdasági használatra alkalmatlan talajok újraerdősítését célzó intézkedéseket;

41. tekintettel az erdőknek az éghajlatváltozás elleni küzdelemben betöltött alapvető szerepére, valamint azokra a kihívásokra, amelyekkel egyes európai erdőtulajdonosok a szélsőséges aszály és kártevők miatt szembesülnek, úgy véli, hogy a Bizottságnak fontolóra kellene vennie egy ösztönző keret létrehozását arra az esetre, ha a fenntartható erdőgazdálkodásnak már nincs üzleti lehetősége;

Az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenálló képesség kialakítása az alkalmazkodás révén

42. üdvözli az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra vonatkozó uniós stratégia végrehajtásáról szóló bizottsági jelentés közzétételét, amely azt mutatja, hogy a stratégiai mind a nyolc egyéni fellépése tekintetében történt bizonyos előrelépés; megállapítja azonban, hogy a kibocsátások csökkentésére irányuló globális erőfeszítések ellenére az éghajlatváltozás hatásai elkerülhetetlenek, és létfontosságú további alkalmazkodási intézkedéseket bevezetni; ezért felhívja a Bizottságot, hogy vizsgálja felül a stratégiát a jelentés következtetései tükrében, amelyek szerint az EU a határain belül és kívül továbbra is ki van téve az éghajlatra gyakorolt hatásoknak; hangsúlyozza a biztosítási ágazat által az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásba történő beruházások, valamint a kutatás és az innováció terén megvalósuló köz- és magánberuházások szükségességét; úgy véli, hogy a prioritások közé tartozik az emberi egészség és biztonság védelme, a biológiai sokféleség és a talajromlás csökkenésének megállítása és a városi alkalmazkodás előmozdítása;

43. megjegyzi, hogy a Párizsi Megállapodás 8. cikke (Veszteségek és károk) kimondja, hogy a feleknek együttműködésen alapuló megközelítést kell követniük az éghajlatváltozás káros hatásaival összefüggő veszteségekkel és károkkal kapcsolatban; kiemeli ezért a globális támogató intézkedések fontosságát az éghajlatváltozás hatásainak különösen kiszolgáltatott területeken;

44. emlékeztet rá, hogy az alkalmazkodást célzó intézkedések elkerülhetetlenül szükségesek valamennyi ország számára, ha minimálisra kívánják csökkenteni az éghajlatváltozás negatív hatásait és maradéktalanul ki kívánják használni az éghajlatváltozásnak ellenálló növekedés és a fenntartható fejlődés lehetőségeit; hangsúlyozza, hogy olyan egységes rendszereket és eszközöket kell kifejleszteni, amelyek lehetővé teszik a nemzeti alkalmazkodási tervek és fellépések eredményeinek és hatékonyságának nyomon követését; sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a tagállamok nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveinek tervezeteiben szereplő, az energiahatékonysági és megújuló energiára vonatkozó célok nem ambiciózusak; emlékeztet arra, hogy a megújuló energiák – beleértve a megújuló tengeri energiát is – a körforgásos gazdaság elemeként részei az éghajlatváltozás mérséklésére és az annak hatásaihoz való alkalmazkodásra irányuló megoldásnak; felhívja a tagállamokat, hogy a Párizsi Megállapodás maradéktalan végrehajtása érdekében erősítsék meg nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveiket;

Klímafinanszírozás és a végrehajtás egyéb módjai

45. üdvözli a COP24 konferencián hozott azon döntést, hogy az Alkalmazkodási Alap továbbra is szolgálja a Párizsi Megállapodást; elismeri ezen alap jelentőségét az éghajlatváltozásnak leginkább kiszolgáltatott közösségek számára, és ezért üdvözli a tagállamok által az alap számára nyújtott, 10 millió USD összegű, 2019-re vonatkozó új önkéntes hozzájárulást;

46. elismeri, hogy jelenleg az uniós költségvetés 37 %-át a közös agrárpolitika (KAP) finanszírozására fordítják, amely jelentős forrásokat mozgósíthatna a mezőgazdasági ágazatban folytatott éghajlat- és környezetbarát gyakorlatok ösztönzése és jutalmazása céljából;

47. megismétli, hogy a KAP a jövőben nem nyújthat támogatást a környezetre és az éghajlatra nézve káros tevékenységekhez, ideértve a tőzeglápok lecsapolását és az öntözés céljára való túlzott mértékű vízkivételt, és nem szankcionálhatja a fák mezőgazdasági területen való jelenlétét;

48. elismeri, hogy továbbra is az EU és tagállamai biztosítják az éghajlatváltozással kapcsolatos közfinanszírozás legjelentősebb forrásait; üdvözli a COP24 konferencián hozott határozatot, amely szerint 2025-től kezdődően új, ambiciózusabb célkitűzést határoznak meg, amely túlmutat azon a jelenlegi kötelezettségvállaláson, miszerint 2020-tól kezdődően évente 100 milliárd USD-t kell mozgósítani, ugyanakkor aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a fejlett országok által tett tényleges vállalások még mindig meg sem közelítik a 100 milliárd USD kollektív célt; elvárja, hogy 2025-től kezdődően a feltörekvő gazdaságok járuljanak hozzá a nemzetközi klímafinanszírozáshoz, amelynek a jövőben magasabb lesz az összege;

49. felismeri, hogy az éghajlatváltozás nem helyhez kötött kihívás, és hogy az EU-n kívüli éghajlati hatások az EU-ra is kihatnak, mivel az olyan események, mint például a hurrikánok, aszályok, áradások és erdőtüzek befolyásolhatják az EU-ban az élelmezés és a vízellátás biztonságát, valamint a szolgáltatások és áruk ellátási láncait; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy kezeljék kiemelten az alkalmazkodást célzó nemzetközi klímafinanszírozás növelését, hogy annak szintje megegyezzen a hatásmérséklési célú klímafinanszírozás szintjével, és biztosítsanak klímafinanszírozást a veszteségek és károk fedezésére is;

50. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy mérhetővé tegyék az alkalmazkodásra vonatkozó globális célt, és jelentős új forrásokat mobilizáljanak a fejlődő országok alkalmazkodására; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy vállalják az általuk az alkalmazkodásra nyújtott finanszírozás jelentős növelését; elismeri, hogy előrelépésre van szükség a veszteségek és károk kezelésének kérdésében is, amire további erőforrásokat kell előteremteni az államháztartás innovatív forrásain keresztül, a Varsói Nemzetközi Mechanizmus keretében;

51. hangsúlyozza a fenntartható finanszírozás szerepét, és úgy véli, hogy a zöld finanszírozás főbb nemzetközi pénzügyi intézmények általi gyors bevezetése és kidolgozása elengedhetetlen a világgazdaság sikeres dekarbonizációjához; hangsúlyozza, hogy végre kell hajtani az EU fenntartható finanszírozásról szóló cselekvési tervét, és üdvözli a fenntartható finanszírozással foglalkozó nemzetközi platform létrehozását;

52. hangsúlyozza továbbá a magánszektor, ezen belül a nagyvállalatok és a pénzügyi piacok szerepét a fenntarthatósági célok megvalósításában; üdvözli a finanszírozás fenntarthatóságára vonatkozó jogszabályok bevezetésére irányuló erőfeszítéseket, és sürgeti a Bizottságot, hogy vezessen be átláthatósági és elszámoltathatósági követelményeket a befektetést befogadó vállalatok tekintetében, különösen a fenntarthatóság és az emberi jogok fejlődő országokban való aláásása kapcsán;

53. üdvözli a biológiai sokféleségről szóló ENSZ-egyezmény COP14 konferenciáján 196 kormány által elért, arra vonatkozó megállapodást, hogy 2020-ig és utána növelik a természetbe és az emberekbe való befektetéseket; kiemeli, hogy a gazdasági növekedés csak akkor segítheti elő a fenntartható fejlődést, ha azt elválasztják a biológiai sokféleség csökkenésétől és a természet azon képességének gyengülésétől, hogy az embereket szolgálja;

54. hangsúlyozza, hogy az uniós költségvetésnek összhangban kell állnia az EU fenntartható fejlődésre vonatkozó nemzetközi kötelezettségvállalásaival, valamint a közép- és hosszú távú, éghajlat- és energiapolitikai célkitűzéseivel, és nem lehet kedvezőtlen hatással az említett célokra, illetve nem hátráltathatja végrehajtásukat; ezért felhívja a Bizottságot, hogy biztosítsa az uniós beruházások éghajlatra és biológiai sokféleségre gyakorolt hatásának ellenőrzését, és adott esetben terjesszen elő harmonizált és kötelező erejű szabályokat; felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a következő többéves pénzügyi keret teljes mértékben megfeleljen a Párizsi Megállapodásnak, és semmilyen kiadás ne legyen ezzel ellentétes; hangsúlyozza a Zöld Klíma Alap feltöltésének fontosságát, és ösztönzi a tagállamokat, hogy a források kezdeti mozgósításakor emeljék legalább kétszeresére hozzájárulásukat; üdvözli az EBB igazgatótanácsának azon döntését, hogy 2021 végétől megszünteti a fosszilis tüzelőanyagokra épülő energetikai projektek többségének finanszírozását, és fokozatosan növeli az éghajlat-politikára és a környezeti fenntarthatóságra szánt finanszírozásának arányát, hogy annak szintje 2025-től elérje az EBB finanszírozási műveleteinek 50 %-át; úgy véli, hogy ez az első ambiciózus lépés abba az irányba, hogy az EBB európai klímabankká átalakuljon át; kéri a tagállamokat, hogy az exporthitel-garanciák tekintetében ugyanezt az elvet alkalmazzák; szorgalmazza a zöld beruházásoknak, a zöld beruházási alapok számára biztosított „zöld finanszírozás" tanúsítványok és adókedvezmények bevezetésének, valamint a zöldkötvények kibocsátásának kedvező egyedi állami garanciák nyújtását; hangsúlyozza, hogy ambiciózusabb finanszírozásra van szükség kutatás és az iparban alkalmazható innovációk számára;

55. felszólítja az EBB-t, hogy 2020-ban vizsgálja felül éghajlat-változási stratégiáját, és fogadjon el konkrét és ambiciózus cselekvési terveket azon vállalásának teljesítése érdekében, hogy valamennyi finanszírozási tevékenységét összehangolja a Párizsi Megállapodással, valamint hogy valamennyi ágazati hitelezési politikáját és iránymutatását sürgősen összehangolja a Párizsi Megállapodás célkitűzéseivel;

56. hangsúlyozza a klímasemleges gazdaságra történő méltányos átalakítás fontosságát, és azt, hogy előretekintő és részvételen alapuló megközelítésre van szükség annak biztosítása érdekében, hogy az átalakítás előnyökkel járjon a polgárok számára, és támogassák a legkiszolgáltatottabb régiókat és közösségeket; úgy véli, hogy egy, a méltányos átalakítást támogató alap létrehozása egyike azon eszközöknek, amelyek uniós szintű használatával garantálják, hogy inkluzív és tájékoztatáson alapuló átalakítást biztosítsanak a szén-dioxid-mentesítés által leginkább érintett uniós polgárok és régiók, például az átalakuló szénbányászati régiók számára; elismeri, hogy önmagukban a kompenzációs alapok nem garantálják a méltányos átalakítást, és bármilyen átalakítási politikán belül alapvető szerepet kell kapnia az említett uniós régiók fejlesztésére és korszerűsítésére, és az átalakítás élén járó szereplők támogatására irányul átfogó uniós stratégiának; úgy véli, hogy az EU éghajlatvédelmi átállásának ökológiai, gazdasági és társadalmi szempontból fenntarthatónak kell lennie; felszólítja az EU-t és a tagállamokat, hogy e tekintetben vezessenek be megfelelő szakpolitikákat és finanszírozást, amelyet az érintett tagállamok általi világos, hiteles és érvényesíthető rövid és hosszú távú, a gazdaság egészére kiterjedő szén-dioxid-mentesítési kötelezettségvállalásokhoz kell kötni, beleértve azt is, hogy végleges nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveikbe építsenek bele a szénnek, az egyéb fosszilis tüzelőnyagoknak és a fosszilis tüzelőanyagokra nyújtott támogatásoknak az EU azon kötelezettségvállalásával összhangban lévő időtartamon belüli kivezetését célzó konkrét politikákat, miszerint a globális felmelegedés mértékét a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseivel és a 2050-re elérendő klímasemlegességi célkitűzéssel összhangban tartja;

57. úgy véli, hogy az energiarendszer demokratizálása kritikus jelentőségű a fenntartható energetikai átalakulás sikeressége szempontjából; szorgalmazza ezért a polgárok jogainak és készségeinek fejlesztését, hogy részt vehessenek a biztonságos és tiszta energia előállításában;

58. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy világszerte megbeszélések kezdődjenek az olyan országokkal, amelyek jelenleg a fosszilis tüzelőanyagok kivitelétől függenek, annak meghatározása céljából, hogy hogyan lehetne olyan módon közös energia- és éghajlat-biztonsági stratégiát végrehajtani, amely javítja ezen régiók jövőbeli kilátásait;

59. úgy véli, hogy az atomenergia szerepet játszhat az éghajlattal kapcsolatos célkitűzések teljesítésében, mivel nem bocsát ki üvegházhatású gázokat, és az európai villamosenergia-termelés jelentős részét is biztosíthatja; úgy véli azonban, hogy az általa termelt hulladék miatt ehhez az energiához közép- és hosszú távú stratégiára van szükség, amely figyelembe veszi az egész ágazat fenntarthatóságának javítását célzó technológiai fejlődést (lézer, fúzió stb.);

60. támogatja a pénzügyminiszterek éghajlat-politikai koalíciójának munkáját, és valamennyi kormányt arra biztat, hogy fogadják el a koalíció azon kötelezettségvállalását, amely szerint a pénzügyminiszterek területéhez tartozó minden politikát és gyakorlatot összhangba kell hozni a Párizsi Megállapodás céljaival, továbbá a helsinki elvekben megállapítottak szerint fogadjanak el hatékony szén-dioxid-árazást;

61. emlékezteti a feleket annak szükségességére, hogy elegendő forrást irányozzanak elő ahhoz, hogy a kötelezettségvállalások fellépések formájában megvalósuljanak, és végrehajtsák a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek eléréséhez szükséges intézkedéseket; támogatja, hogy fokozódó lendületet kapott a szénkiigazítási mechanizmus bevezetése az EU határain az EU-ba érkező behozatallal szemben, a nemzetközi kereskedelem egyenlő versenyfeltételeinek megteremtése és a kibocsátásáthelyezés elkerülése érdekében;

A nem állami szereplők szerepe

62. üdvözli az éghajlatváltozás elleni elszánt és erősödő ifjúsági mozgalmat; kiemeli annak fontosságát, hogy érdemi párbeszéd induljon a fiatalokkal, és valamennyi szinten ösztönözzék a politikai döntéshozatalban való részvételüket; üdvözli, hogy az éghajlatváltozás elleni fellépés mellett elkötelezett, konkrét és mérhető eredményeket sürgető nem állami szereplők egyre szélesebb körben és egyre inkább mobilizálódnak; kiemeli a civil társadalom, a magánszektor és az állami szint alatt működő kormányzatok szerepét a közvélemény és az állami fellépés formálásában és ösztönzésében, valamint az éghajlatváltozás mérséklésére és az ahhoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedések kidolgozására és végrehajtására vonatkozó ismeretek és a bevált gyakorlatok megosztásában; felhívja az EU-t, a tagállamokat és a feleket, hogy ösztönözzék, segítsék és vonják be azokat a nem állami szereplőket, amelyek egyre inkább élen járnak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben; úgy véli továbbá, hogy be kell vonni a polgárokat, és a növelni kell a tudatosságot;

63. hangsúlyozza, hogy a városok kulcsszerepet játszanak a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek végrehajtásában, mivel az a 11. fenntartható fejlődési célról szóló, „Az inkluzív, biztonságos, ellenálló és fenntartható városok és emberi települések felé tett haladás nyomon követése” című, 2018. évi, összefoglaló ENSZ-jelentés szerint az összes ÜHG-kibocsátás, a hulladékkibocsátás és a levegőszennyezés több mint 70 %-áért a városok felelnek; üdvözli, hogy az ENSZ éghajlat-politikai csúcstalálkozója alkalmával 102 város vállalt kötelezettséget arra, hogy 2050-ig eléri a klímasemlegességet; felszólítja a feleket, hogy kibocsátáscsökkentési terveikbe még nagyobb mértékben vonják be a városokat;

Nyitottság, inkluzivitás és átláthatóság

64. hangsúlyozza, hogy a globális átlaghőmérséklet-növekedés 1,5 °C-ra korlátozásának biztosítása érdekében valamennyi fél tényleges részvétele szükséges, amihez viszont kezelni kell a hagyományos vagy egymással ütköző érdekek kérdését; e tekintetben megismétli, hogy támogatja egy konkrét, az UNFCCC részét képező összeférhetetlenségi politika bevezetését; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy vállaljanak vezető szerepet ebben a folyamatban, anélkül, hogy veszélyeztetnék az UNFCCC és a Párizsi Megállapodás törekvéseit és célkitűzéseit;

65. kiemeli, hogy az éghajlatváltozás miatt lakhelyüket elhagyó emberek 80 %-a nő és gyermek, akiket általában súlyosabban érint a éghajlatváltozás hatása, és akik nagyobb terhet viselnek ezzel kapcsolatban, mint a férfiak, annak ellenére, hogy nem vonják be őket az éghajlat-politikai fellépésekkel kapcsolatban meghozott legfontosabb döntésekbe; hangsúlyozza ezért, hogy az összes marginalizált társadalmi nem emancipációja, valamint a nemzetközi fórumokon, például az UNFCCC-n, valamint a nemzeti, regionális és helyi éghajlatvédelmi fellépésekben való teljes körű és egyenlő részvétele és vezető szerepe elengedhetetlen e fellépések sikeréhez és eredményességéhez; úgy véli, hogy az EU-nak és a tagállamoknak teljes mértékben támogatniuk kell az UNFCCC nemek közötti egyenlőségre vonatkozó cselekvési tervének végrehajtását, különösen a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos szempontoknak az uniós éghajlat- és fejlesztéspolitikákba való beépítése révén, és elő kell mozdítaniuk az őslakos nők és női jogvédők részvételét az UNFCCC folyamatában;

66. megállapítja, hogy az éghajlatváltozás egyebek mellett túlélést, táplálkozást, és az oktatáshoz való hozzáférést érintő következményei komoly hatást gyakorolnak a gyermekek és serdülők egészségére, védelmére és fejlődésére; úgy véli, hogy fel kell lépni e káros hatások korlátozása érdekében;

Valamennyi ágazat átfogó erőfeszítése

67. javasolja a Bizottságnak, hogy vizsgálja meg a harmadik országok és régiók szén-dioxid-piacainak érdekelt feleivel való kapcsolódási pontokat és az együttműködés más formáit, valamint ösztönözze a további szén-dioxid-piacok és egyéb szén-dioxid-árazási mechanizmusok létrehozását, amelyek növelik a hatékonyságot, további költségmegtakarítást eredményeznek, és csökkentik a kibocsátásáthelyezés kockázatát az egyenlő globális versenyfeltételek megteremtése révén; felszólítja a Bizottságot, hogy hozzon létre biztosítékokat annak érdekében, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerével való minden kapcsolódási pont továbbra is kiegészítő jellegű és tartós hatásmérséklési tényezőket szolgáltasson, és ne veszélyeztesse az EU hazai ÜHG-kibocsátásokra vonatkozó kötelezettségvállalásait;

68. emlékeztet arra, hogy minden ágazatnak hozzá kell járulnia a klímasemleges gazdaság megvalósításához, és hogy az uniós gazdaság szén-dioxid-mentesítésének nem a szén-dioxid-kibocsátás harmadik országokba történő áthelyezéséhez kell vezetnie, hanem ahhoz, hogy sikert hozzon gazdaságunk és iparunk számára a megfelelő beruházásoknak, az alkalmas eszközöknek és a szükséges áttörést jelentő innovációk és technológiák kifejlesztésével kapcsolatos lehetőségeknek köszönhetően; hisz a piaci alapú megközelítések sikerében; úgy véli, hogy a szén-dioxid-kibocsátás határokon történő kiigazítását célzó intézkedéseknek megvalósíthatósági tanulmányon kell alapulniuk, és meg kell felelniük a WTO előírásainak;

69. tudomásul veszi Ursula von der Leyennek, a Bizottság megválasztott elnökének bejelentését, miszerint a kibocsátáskereskedelmi rendszert kiterjesztik az uniós kereskedelmi rendszer által még nem lefedett ágazatokra; elutasítja ezen ágazatok közvetlen felvételét az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerébe;

70. kiemeli, hogy a közlekedési ágazat az egyetlen, amelynek kibocsátásai 1990 óta növekedtek; hangsúlyozza, hogy ez nem egyeztethető össze a klímasemlegességre vonatkozó hosszú távú célkitűzéssel, amely azt kívánja meg, hogy a társadalom valamennyi ágazatából, köztük a légi és tengeri közlekedési ágazatból származó kibocsátás is nagyobb és gyorsabb ütemben csökkenjen; emlékeztet arra, hogy a közlekedési ágazatot legkésőbb 2050-ig teljes mértékben szén-dioxid-mentesíteni kell; megjegyzi, hogy a Bizottság elemzése azt mutatja, hogy a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) és a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) által tervezett jelenlegi globális célkitűzések és intézkedések még teljes végrehajtásuk esetén sem lennének elégségesek a szükséges kibocsátáscsökkentéshez, és hogy olyan további jelentős intézkedésekre van szükség, amelyek összhangban állnak a teljes gazdaságra kiterjedő, a nulla nettó ÜHG-kibocsátásra vonatkozó célkitűzéssel; úgy véli, hogy annak érdekében, hogy a nemzetileg meghatározott hozzájárulások összhangban legyenek a Párizsi Megállapodásban előírt, a gazdaság egészére vonatkozó kötelezettségvállalásokkal, a feleket arra kell ösztönözni, hogy a nemzetközi tengerhajózásból és légi közlekedésből származó kibocsátást is vegyék figyelembe, és fogadjanak el és hajtsanak végre nemzetközi, regionális és nemzeti szintű intézkedéseket az ezen ágazatokból származó kibocsátások csökkentésére;

71. emlékeztet arra, hogy a nemzetközi légi közlekedésből származó globális kibocsátások az előrejelzés szerint 2020-ra körülbelül 70 %-kal nőnek 2005-höz képest, 2050-ig pedig akár további 300–700 %-kal emelkedhetnek; aggodalmát fejezi ki az ICAO által elfogadott nemzetközi légi közlekedés kibocsátáskompenzációs és -csökkentési rendszerének (CORSIA) ambíciószintjével kapcsolatban, figyelembe véve a rendszer 2019-től kezdődő bevezetésével betartandó szabványokkal és ajánlott gyakorlatokkal kapcsolatos, jelenleg zajló munkát; hangsúlyozza, hogy a jelenlegi szabványok nem kielégítőek, és a CORSIA rendszer további felhígítása elfogadhatatlan; felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a CORSIA rendelkezéseinek megerősítése és egy olyan hosszú távú cél elfogadásának támogatása érdekében, amely a légi közlekedési ágazat ágazaton belüli kibocsátásainak jelentős csökkentését célozza, az ETS-irányelv végrehajtása során az EU jogalkotási autonómiájának megőrzése mellett; hangsúlyozza továbbá, hogy az uniós vagy nemzetközi rendszerekben foglalkozni kell a légi közlekedésből származó nem szén-dioxid-eredetű ÜHG-kibocsátásokkal is;

72. mély aggodalmát fejezi ki az ICAO 40. közgyűlésén elfogadott A40-19. számú határozat és azon belül a CORSIA kizárólagosságára vonatkozó záradék elfogadása miatt; sürgeti a tagállamokat, hogy a határozat e részével kapcsolatban nyújtsanak be formális fenntartást annak érdekében, hogy megőrizzék az Unió jogalkotási autonómiáját a légi közlekedési ágazat ÜHG-kibocsátásának csökkentésére irányuló intézkedések tekintetében;

73. emlékeztet arra, hogy a Bizottság jogi kötelezettsége, hogy a releváns eszközök ICAO általi elfogadását követő 12 hónapon belül és a CORSIA működőképessé válása előtt jelentést nyújtson be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben megvizsgálja többek között a CORSIA célkitűzéseit és általános környezeti integritását, beleértve a Párizsi Megállapodás céljával kapcsolatos általános célkitűzését is; hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament és a Tanács mint társjogalkotók jelentik az egyetlen intézményt, amely dönthet az ETS-irányelv bármely leendő módosításának kérdésében; hangsúlyozza, hogy az ETS-irányelv bármely módosítását csak akkor szabad végrehajtani, ha az összhangban van az EU-nak a gazdaság egészére vonatkozó, az ÜHG-kibocsátás csökkentésére irányuló kötelezettségvállalással, amely nem tervezi a kibocsátáskompenzációs egységek használatát 2020 után;

74. üdvözli a légi közlekedési árképzés uniós szintű összehangolt megközelítésének növekvő támogatottságát, és felhívja a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb terjessze elő az energiaadó-irányelv e célt szolgáló ambiciózus felülvizsgálatát, beleértve a kerozinra és a tengeri hajózásban használatos üzemanyagokra jelenleg alkalmazott adómentességek megszüntetését;

75. emlékeztet rá, hogy a becslések szerint a hajózásból származó szén-dioxid-kibocsátás a 2050-ig tartó időszakban 50–250 %-kal növekszik majd; üdvözli a hajózásból származó ÜHG-kibocsátás csökkentésére irányuló kezdeti IMO-stratégiáról szóló megállapodást, amely az ágazat első lépése a Párizsi Megállapodásban meghatározott hőmérsékleti célkitűzés eléréséhez való hozzájárulás érdekében; sürgeti az IMO-t, hogy tegyen gyors előrelépést a stratégia célkitűzései elérésének elősegítéséhez szükséges rövid és középtávú intézkedések elfogadása terén; hangsúlyozza a rövid és középtávú intézkedések 2023 előtti végrehajtásának fontosságát és sürgősségét; felszólítja az EU-t, a Bizottságot és a tagállamokat, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt a Földközi-tenger SOx- és NOx-kibocsátás-ellenőrzési területté történő gyors kijelölésének támogatása érdekében, mivel ez döntő lépés az európai hajózásból származó kibocsátások csökkentése felé; hangsúlyozza, hogy további intézkedések és lépések – ezen belül szén-dioxid-árazási eszközök – lehetőségét kell azonnal megvizsgálni a tengeri kibocsátásoknak az alacsony kibocsátású átalakításra irányuló ágazati stratégiával összhangban történő kezeléséhez; következésképpen úgy véli, hogy az EU-nak és a tagállamoknak szorosan nyomon kell követniük az IMO kezdeti stratégiájának hatását és végrehajtását; üdvözli a hajók fűtőolaj-fogyasztására vonatkozó globális adatgyűjtő rendszer (MRV) és az IMO-nak a hajók fűtőolaj-fogyasztására vonatkozó globális adatgyűjtő rendszerének megfelelő

2019. november 28., csütörtök

figyelembevétele érdekében hozott uniós rendeletre irányuló javaslatot; emlékeztet arra, hogy az MRV első olyan lépésnek tekinthető, amelynek végső soron lehetővé kell tennie az EU számára, hogy kötelező célokat fogadjon el a kibocsátások csökkentésére vonatkozóan; sürgeti a Bizottságot, hogy a 2050-re vonatkozó dekarbonizációs stratégiájának részeként mielőbb tegyen javaslatot további uniós fellépésekre a tengeri kibocsátásoknak a Párizsi Megállapodás hőmérsékletre vonatkozó célkitűzésével összhangban történő csökkentésére, gondolva például a tengeri ágazat ETS-rendszerbe való felvételére, valamint egy hajóhatékonysági szabvány és egy hajócímke bevezetésére, és mielőbb tegyen javaslatot a cselekedni kívánó többi féllel folytatott együttműködésre vonatkozó stratégiára;

76. kiemeli, hogy már léteznek a kibocsátások csökkentésére irányuló egyszerű megoldások, ilyen például a sebességhatárok csökkentése, vagy a nemzetközi MARPOL egyezmény alapján előírt kibocsátás-ellenőrzési területek létrehozása; úgy véli, hogy a dekarbonizációs stratégiának és az európai zöld megállapodásnak ösztönöznie kell a kibocsátásmentes hajókra és a környezetbarát alkatrészekkel rendelkező zöld hajókra irányuló beruházásokat és ambiciózus kutatást, a jobb hulladék- és vízgazdálkodást, valamint a 2030 előtti piaci felfutás elindulásához szükséges infrastrukturális fejlesztéseket, így például a kikötők villamosítását;

77. szorgalmazza az alternatív üzemanyagok kutatására és piaci bevezetésére irányuló finanszírozás fokozását;

78. emlékeztet arra, hogy a globális ÜHG-kibocsátások 23 %-a a mezőgazdaságból származik; hangsúlyozza, hogy a világ növekvő népessége elégséges táplálásának biztosítása érdekében az intelligens mezőgazdasági technikákba és termelési módszerekbe történő beruházásokra van szükség, gondolva például a metán trágyából való megkötésére, a műtrágyák hatékonyabb felhasználására, a biomassza ciklusos felhasználására és a hús- és tejtermékek előállítási módszerei hatékonyságának javítására;

79. emlékeztet arra, hogy habár a mezőgazdaság a felelős az EU ÜHG-kibocsátásainak körülbelül 10 %-áért, magában hordozza annak lehetőségét, hogy segítse az EU-t kibocsátásainak csökkentésében a jó talajgazdálkodás, az agrárerdészet, a biológiai sokféleség védelme és egyéb területgazdálkodási technikák révén; elismeri, hogy a mezőgazdaság magában hordozza annak lehetőségét, hogy 2050-ig körülbelül 3,9 gigatonna CO_2-egyenérték éves kibocsátást takarítson meg, azaz a jelenlegi globális ÜHG-kibocsátások körülbelül 8 %-át;

80. megjegyzi, hogy a világ metánkibocsátásának körülbelül 60 %-a olyan forrásokból származik, mint a mezőgazdaság, a hulladéklerakó telepek és a szennyvízkezelő létesítmények, valamint a fosszilis tüzelőanyagok termelése és csővezetékes szállítása; emlékeztet arra, hogy a metán erős üvegházhatású gáz, amely 100 éves globális felmelegedési potenciállal rendelkezik és 28-szor erősebb hatású, mint a szén-dioxid; emlékezteti a Bizottságot azon jogi kötelezettségére, hogy a lehető leghamarabb feltárja a metánkibocsátás gyors csökkentésére szolgáló szakpolitikai lehetőségeket az EU metánra vonatkozó stratégiai tervének részeként; felhívja a Bizottságot, hogy megbízatásának első felében e célból terjessze a megfelelő jogalkotási javaslatokat a Parlament és a Tanács elé;

81. elismeri, hogy a mezőgazdasági ágazat pozitív és jelentős szerepet játszhat az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, és kiemeli a KAP megreformálásának fontosságát, ami segítheti a mezőgazdasági termelőket abban, hogy olyan éghajlatbarát mezőgazdasági gyakorlatokat alakítsanak ki és alkalmazzanak, mint például a szénmegkötés és a szén-dioxid-kibocsátások újrahasznosítása;

82. hangsúlyozza, hogy a természetes nyelők milyen fontos szerepet játszanak az EU-ban a az ÜHG-semlegesség elérésében; felhívja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki részletes uniós stratégiát a természetes nyelők fenntartható bővítésére az ÜHG-semlegességre vonatkozó 2050-es célkitűzéssel összhangban; ösztönzi a tagállamokat, hogy az irányítási rendelet 15. cikke (4) bekezdésének b) pontjában előírt hosszú távú stratégiáikban részletesen foglalkozzanak ezzel a szemponttal;

83. elismeri az IPCC 1,5 °C-os globális felmelegedésre vonatkozó különjelentésében szereplő legtöbb 1,5 °C-os forgatókönyvben, és a Bizottság Tiszta bolygót mindenkinek című közleményében a szén-dioxid-leválasztásnak és -tárolásnak tulajdonított szerepet;

84. támogatja az európai stratégiai energiatechnológiai terv keretében a tagállamok által meghatározott célok megvalósítását célzó fellépés fokozását, hogy az EU-s energetikai és ipari ágazatokban kereskedelmi mértékben megvalósítsák a szén-dioxid-leválasztást és -tárolást, valamint 2022-ig szilárd szabályozási keretrendszert alakítsanak ki, amely segíti a CO_2 légkörből való közvetlen eltávolítását és biztonságos tárolását;

85. mélységesen sajnálja, hogy a fosszilis tüzelőanyagoknak nyújtott támogatások továbbra is növekednek, és évente körülbelül 55 milliárd EUR-t tesznek ki az EU-ban; sürgősen felhívja az összes tagállamot, hogy az EU globális kötelezettségvállalásainak teljesítése, és a klímasemleges társadalom eléréséhez felhasználható erőforrások felszabadítása érdekében a végleges nemzeti energia- és éghajlat-politikai terveikbe építsenek be konkrét politikákat, határidőket és intézkedéseket a fosszilis tüzelőanyagoknak nyújtott valamennyi közvetlen és közvetett támogatás 2020-ig történő kivezetésére vonatkozóan; felhívja a többi felet hasonló intézkedések megtételére;

86. üdvözli a montreali jegyzőkönyv kigali módosításának hatálybalépését; meggyőződése, hogy ennek új lendületet kell adnia az EU számára a fluortartalmú üvegházhatású gázokról szóló rendelet gyors felülvizsgálatához az ismert hiányosságok kezelése céljából, amelyek fenyegetést jelentenek az EU éghajlat-politikai törekvésére nézve, mint amilyen például a hidro-fluor-szénhidrogénekkel (HFC) folytatott illegális kereskedelem és a kén-hexafluorid (SF_6) felhasználása elleni nem elégséges fellépés;

Ipar és versenyképesség

87. úgy véli, hogy a gazdasági jólétnek, az ipari versenyképességnek, a fenntartható fejlődésnek és az éghajlat-politikának kölcsönösen erősíteniük kell egymást; hangsúlyozza, hogy az EU-nak vezető szerepet kell vállalnia a nettó nulla ÜHG-kibocsátás mellett működő gazdaság felé való, 2050-ig tartó átmenetben, versenyelőnyt biztosítva ezáltal az uniós iparágaknak;

88. hangsúlyozza, hogy rendkívül fontos úgy elérni a Párizsi Megállapodásban foglalt célokat, hogy eközben az EU-n belül megmaradjanak a munkahelyek és az iparbázis, hogy az emberek ebben az ágazatban pozitív perspektívát kapjanak, és hogy megmutassuk a világnak, hogy az ipar és a klímasemlegesség nem összeegyeztethetetlenek egymással; határozottan üdvözli Európa számos ipari szereplőjének arra irányuló elkötelezettségét és erőfeszítéseit, hogy klímasemlegessé váljon, és a számos jó példa követésére biztatja azokat az ágazatokat és vállalatokat, amelyek még nem jutottak elhatározásra ezzel kapcsolatban;

89. üdvözli ezenkívül az EU-s polgárok, vállalkozások és iparágak által a Párizsi Megállapodás célkitűzéseinek a Katowice Szabálykönyvvel összhangban történő teljesítése felé ez idáig tett erőfeszítést és előrehaladást; megjegyzi azonban, hogy ezek az erőfeszítések nem elegendők a nettó nulla ÜHG-kibocsátás mellett működő gazdaság 2050-ig történő eléréséhez; ösztönzi ezért a tagállamokat, azok régióit és a településeit, valamint a vállalkozásokat és az iparágakat, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos kihívások kezelése és a Párizsi Megállapodás által teremtett lehetőségek teljes kiaknázása érdekében egy európai zöld megállapodás révén tűzzenek ki ambiciózusabb célokat és azokat aktívan érvényesítsék;

90. hangsúlyozza, hogy egy stabil és megbízható jogi keret, valamint az egyértelmű szakpolitikai jelzések uniós és globális szinten elősegítik és fokozzák az éghajlatváltozással kapcsolatos beruházásokat, és hozzájárulhatnak a szén-dioxid-kibocsátás magas szinten való rögzülésének megelőzéséhez; e tekintetben hangsúlyozza a „Tiszta energia minden európainak” jogszabálycsomag megfelelő és kellő időben történő végrehajtásának fontosságát, és szorgalmazza egy hosszú távú uniós iparpolitikai stratégiának és egy uniós éghajlat-politikai jogszabálynak a Párizsi Megállapodás értelmében tett uniós kötelezettségvállalásokkal összhangban történő kidolgozását, amelynek célja az EU iparának rövid és hosszú távú fejlődésének biztosítása, különösképpen a kkv-k támogatása, minőségi munkahelyek megteremtése és az ökológiai átmenet lehetővé tétele révén, az EU ipara globális versenyképességének és annak biztosítása mellett, hogy az EU 2050-ig elérje a nettó nulla ÜHG-kibocsátást, és senki se maradjon le;

91. üdvözli, hogy több olyan ország, amelyek az EU energiaigényes iparágai néhány fontos versenytársának adnak otthont, bevezették a szén-dioxid-kibocsátási jogok kereskedelmét, illetve az egyéb árképzési mechanizmusokat; ösztönzi a többi országot, hogy kövessék ezt a példát; szorgalmazza e mechanizmusoknak az összes energiaigényes iparágra történő kiterjesztését;

92. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy növelni kell a jó minőségű munkahelyek és a képzett munkavállalók számát az EU iparában az innováció és a fenntartható termelési folyamatok felé tartó átmenet ösztönzése céljából; hangsúlyozza, hogy segítséget kell nyújtani a szénigényes és nagyobb mértékű szén-dioxid-kibocsátást okozó olyan régiók számára, ahol magas az aránya a szénfüggő ágazatokban dolgozóknak, be kell ruházni ezekbe a régiókba, továbbá át- és továbbképzési programokat kell kidolgozni az új alternatív és innovatív vállalkozások, induló vállalkozások, illetve iparágak bevonzása érdekében, hogy fenntartható regionális gazdaságot lehessen kiépíteni, gondoskodva arról, hogy senki se maradjon le;

93. kiemeli, hogy nem minden régió indul ugyanarról a szintről az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, nem minden régió rendelkezik ugyanazokkal az eszközökkel, és ennek megfelelően a következmények is eltérnek; hangsúlyozza ezért, hogy alapvető fontosságú egy olyan átalakítás biztosítása, amely figyelembe veszi a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő régiók, lakosságok és ágazatok sajátosságait;

2019. november 28., csütörtök

Energiapolitika

94. kiemeli az energia központi szerepét a nulla nettó ÜHG-kibocsátású gazdaság felé való átmenetben;

95. hangsúlyozza, hogy az energiaszegénység problémáját a fenntartható energetikai átalakulás során az energiafogyasztók jogainak megerősítésével, a fogyasztók fokozottabb tájékoztatásával, különösen az alacsony jövedelmű háztartások esetében az épületeken végzett energiahatékonysági intézkedések fokozásával, valamint a probléma szociálpolitika részeként való kezelésével kell kezelni;

96. hangsúlyozza az energiahatékonyságnak és a megújuló energiának az ÜHG-kibocsátások csökkentésében, valamint az energiabiztonság elérésében és az energiaszegénység enyhítésében betöltött jelentőségét;

97. hangsúlyozza, hogy minden ágazatnak hatékonyan együtt kell működnie az EU gazdaságának dekarbonizációja és a nettó nulla ÜHG-kibocsátás elérése érdekében; hangsúlyozza, hogy az országoknak rugalmasnak kell lenniük a gazdaságuk dekarbonizációja terén, hogy megkönnyítsék az átalakítással összefüggő társadalmi költségek mérséklését, és megszerezzék a társadalom elfogadását és támogatását;

98. úgy véli, hogy az Unió belső energiapiacának további integrációja alapvető fontosságú szerepet fog játszani, különösen a nettó nulla ÜHG-kibocsátású gazdaság elérésében;

99. emlékeztet arra, hogy az EU energiauniójának két fő célját az energiahatékonyságnak különösen az „energiahatékonyság az első helyen” elve megvalósításán keresztül prioritásként történő kezelése, valamint a megújuló energiaforrások terén vállalt globális vezető szerep képezi; hangsúlyozza, hogy a megújuló energiaforrások részarányára vonatkozó, 2030-ig elérendő uniós célkitűzést 32 %-ban vagy afelett, az energiahatékonysági célkitűzést pedig 32,5 %-ban vagy afelett határozták meg; kiemeli, hogy ezek a célok – habár az ÜHG-kibocsátásoknak a korábban vártnál nagyobb mértékű csökkenéséhez vezetnek – nincsenek összhangban a Bizottság új megválasztott elnöke által javasolt 50–55 %-os csökkenéssel, sem a globális felmelegedés mértékének 1,5 °C-ra történő korlátozására irányuló célkitűzéssel; felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy határozzák meg a megújuló energia részarányának növeléséhez és az energiahatékonyság fokozásához szükséges, az ÜHG-kibocsátás csökkentésére irányuló céllal összhangban lévő további szükséges erőfeszítéseket; szorgalmazza az energiahatékonysági intézkedések világszerte történő előmozdítását és a megújuló energia kellő időben történő alkalmazását;

100. üdvözli a megújuló energia részarányának a globális energiaellátásban, különösen az energiaágazatban történő növekedését; aggodalmát fejezi ki a megújuló energiának a fűtés, a hűtés és a közlekedés terén történő lassú elterjedése miatt, különös tekintettel a légi és tengeri közlekedési ágazatokra; mély aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy (2014 óta) az EU-ban lelassult a megújulóenergia-piac részarányának növekedése, ami veszélyezteti az EU energia- és éghajlat-politikai céljait; hangsúlyozza, hogy a hosszú távú fenntarthatósági célok elérése érdekében minden ágazatnak növelnie kell a megújulóenergia-felhasználását;

Kutatás, innováció, digitális technológiák és űrpolitika

101. elismeri, hogy a tudomány és a tudományos alapú innovációk kritikus szerepet játszhatnak az éghajlatváltozás elleni küzdelem sikerének elérésében és a Párizsi Megállapodás, valamint bármilyen más ambiciózus éghajlat-politikai program stratégiai céljainak megvalósításában; hangsúlyozza, hogy az EU-nak vezető szerepet kell vállalnia mind az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, mind az éghajlatváltozás hatásaival szembeni rezilienciát biztosító fejlődést segítő technológiai haladás előmozdításában;

102. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében fontos folytatni és megerősíteni a kutatást és innovációt az éghajlatváltozás mérséklése, az alkalmazkodással kapcsolatos politikák, a erőforrás-hatékonyság, az alacsony szén-dioxid-kibocsátású és a nulla kibocsátású technológiák, a másodnyersanyagok fenntartható felhasználása („körforgásos gazdaság”) és az éghajlatváltozással kapcsolatos adatok gyűjtésének területén; hangsúlyozza, hogy az új Európai Horizont program keretében elsőbbséget kell adni a fenntartható energiaprojektek finanszírozásának, figyelembe véve az EU által az energiaunió és a Párizsi Megállapodás keretében tett kötelezettségvállalásokat;

103. emlékeztet arra, hogy a kutatás, az innováció és a versenyképesség az EU energiaunióra irányuló stratégiája öt pillérének egyikét alkotják; emlékeztet ezért arra, hogy a kutatók alapvető fontosságú szerepet játszanak a globális felmelegedés elleni küzdelemben, és e tekintetben hangsúlyozza a nemzetközi partnerek közötti szoros tudományos együttműködés fontosságát;

104. emlékeztet arra, hogy a digitális technológiák alapvető szerepet játszanak az energia és az ipar területén végbemenő átmenet támogatásában, különösen az energiahatékonyság és -megtakarítás, és a kibocsátáscsökkentés fokozása tekintetében; hangsúlyozza, hogy az európai ipar digitalizálása éghajlati szempontból előnyös lehet az erőforrások hatékony felhasználása, többek között az újrahasznosítás, és az alapanyag-intenzitás csökkentése révén; kiemeli az átviteli és elosztóhálózatok, valamint az energiakereskedelmi csomópontok teljes digitalizációjával, továbbá a szoftveralkalmazásokon keresztül kezelt felhasználóoldali programokkal járó éghajlati előnyöket;

105. elismeri az új uniós űrprogram szerepét az EU által az éghajlatváltozás és annak hatásai ellen folytatott küzdelem támogatásában; emlékeztet arra, hogy a Kopernikusz, az európai Föld-megfigyelő rendszer adat- és információs szolgálatásai kulcsfontosságú szerepet játszottak a Föld megfigyelésében; hangsúlyozza a Kopernikusz program jelentőségét a megfigyelőrendszerek és az ezekhez kapcsolódó adatcserék nemzetközi összehangolásának előmozdítása terén;

Éghajlatváltozás és fejlődés

106. emlékeztet arra, hogy az ENSZ rendkívüli szegénységgel és emberi jogokkal foglalkozó különleges előadójának az éghajlatváltozásról és szegénységről szóló, 2019. június 25-i jelentése szerint „az éghajlatváltozás a fejlődés, a globális egészségügy, és a szegénység csökkentése terén az elmúlt ötven évben elért előrehaladást áshatja alá”, és a becslések szerint „az éghajlatváltozással járó költségek 75–80 %-át a fejlődő országok fogják viselni”;

107. hangsúlyozza, hogy leginkább a fejlődő országok vannak kitéve az éghajlatváltozásnak, és ezek az országok vannak a legkevésbé felszerelve az egyre pusztítóbb hatásai, köztük az élelmiszer- és vízellátási válsághelyzetek, a természeti csapások okozta fizikai pusztítás és a szűkös erőforrások miatt kialakuló, egyre növekvő feszültségek ellen; emlékeztet arra, hogy az éghajlatváltozás drámai következménnyel jár a fejlődő országok, és különösen a legkevésbé fejlett országok hosszú távú gazdasági fejlődésére nézve;

108. kiemeli az Idai és Kenneth trópusi ciklonok példáját – ez utóbbi volt az afrikai kontinenst sújtó eddigi legerősebb ciklon –, amelyek a Comore-szigeteken, Malawiban, Mozambikban és Zimbabwe-ban 2019 első felében okoztak pusztítást és számos halálesetet, és amelyek miatt több, mint kétmillió ember szorult azonnali humanitárius segítségnyújtásra, amelynek – nagyrészt az EU által fedezett – költségei közel 400 millió USD-re rúgtak, míg a helyreállítási költségeket 3 milliárd USD összegre becsülik;

109. kiemeli, hogy a fejlődő országok infrastruktúrájának rezílienciája döntő jelentőségű lesz az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodóképességük szempontjából; ragaszkodik ezért ahhoz, hogy ösztönözni kell az ellenállóképes infrastruktúrák fejlődő országokban történő kiépítésére irányuló beruházásokat, ezzel segítve őket az egyre súlyosbodó természeti katasztrófákkal szembeni ellenállás terén;

110. emlékeztet azon állásfoglalására, miszerint a 2021–2027 közötti időszakra javasolt Szomszédsági, Fejlesztési és Nemzetközi Együttműködési Eszközből (NDICI) származó finanszírozás legalább 45 %-át az éghajlat-politikai és környezetvédelmi célkitűzések támogatására kell fordítani;

111. ragaszkodik a Párizsi Megállapodás és a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlesztési menetrend végrehajtásának összefogásra épülő megközelítéséhez a belső és a külső szakpolitikák tekintetében egyaránt, a fejlesztés-, kereskedelem-, mezőgazdasági, energia- és éghajlatpolitikák fejlesztési célú koherenciájának elvének teljes mértékű tiszteletben tartásával;

112. hangsúlyozza az éghajlat, a gazdaság és a társadalom kölcsönös függését; kiemeli különösen az éghajlatváltozás által az őslakos közösségekre gyakorolt közvetlen hatásokat, és azokat a súlyos egzisztenciális fenyegetéseket, amelyekkel a többségüknek, köztük az elszigetelt közösségeknek szembe kell nézniük; hangsúlyozza, hogy az IPCC szerint a helyi és tradicionális tudás az egyik legfőbb forrása az éghajlatváltozás megelőzésének, nem utolsósorban azért, mert az őslakos népek területein található a világ fennmaradó biodiverzitásának körülbelül 80 %-a; megdöbbenti az észak-brazíliai törzsi vezető, Emrya Wajãpi közelmúltbeli meggyilkolása, és üdvözli az ENSZ emberi jogi főbiztosának 2019. július 29-i nyilatkozatát, amelyben „sürgeti a brazil kormányt, hogy függessze fel az őslakos területek megszállását és biztosítsa az őslakos közösségek területükhöz való kollektív jogainak békés gyakorlását” az ILO 169. sz. egyezményével összhangban;

2019. november 28., csütörtök

113. felszólítja a fejlett országokat, köztük az EU tagállamait, hogy fokozzák a fejlődő országokra irányuló tudásmegosztáshoz, kapacitásépítéshez és technológiatranszferhez nyújtott támogatásukat, tiszteletben tartva ezáltal a Párizsi Megállapodás 9–11. cikkét és az addisz-abebai cselekvési program 49., 116. és 120. cikkét, a 17. fenntartható fejlődési céllal, többek között a 17.6.–17.8. célkitűzéssel kapcsolatban tett kötelezettségvállalásaik teljesítése mellett; e célból kiemeli az ígéretes tudományos kutatási projektekbe történő uniós beruházások fokozásában rejlő pozitív lehetőségeket; felszólítja ezenkívül az EU-t, hogy az éghajlatbarát technológiák fejlődő országok számára történő jogszerű átruházásának előmozdítása érdekében ösztönözze a TRIPS-megállapodásról és a közegészségügyről szóló 2001-es dohai nyilatkozathoz hasonló nyilatkozat elfogadását;

114. rámutat arra, hogy a magánberuházás és a növekedés döntő jelentőségűek az éghajlatbarát infrastruktúra és termelési módszerek felé történő átmenethez; hangsúlyozza, hogy maximalizálni kell az ilyen beruházásnak az éghajlat-politikai fellépésekhez és a fenntartható fejlődési célok eléréséhez való hozzájárulását, egyebek mellett ösztönzők és a köz- és magánszféra közötti partnerségek elősegítése révén; e tekintetben elengedhetetlen eszköznek tartja az európai külső beruházási tervet; hangsúlyozza továbbá, hogy inkluzív és fenntartható fejlődés és növekedésre van szükség ahhoz, hogy a fejlődő országok részt vehessenek az éghajlatvédelmi átállásban, amelyet többek között innovációs stratégiák és műszaki haladás révén érhetnek el; meggyőződése, hogy az EU-nak mielőbb elő kell mozdítania a felelősségteljes és fenntartható magánfinanszírozást, nevezetesen az emberi jogokra vonatkozó kötelezettségek és a fejlődő országok belföldi gazdaságához való hozzájárulások tekintetében; óva int azonban az önkéntes alapú magánszektorbeli törekvésekre való túlzott mértékű hagyatkozástól;

115. tudomásul veszi az éghajlatbarát és fenntartható beruházásra vonatkozó előírások kidolgozása iránti növekvő érdeklődést, és ismételten kifejezi aggályát amiatt, hogy a magánszektorbeli kezdeményezések elterjedése megnehezíti az összehasonlítást és az ellenőrzést; üdvözli e tekintetben a Bizottság és a nemzetközi közösségek által indított, a fejlődő országokban hozott éghajlatvédelmi intézkedésekkel kapcsolatos beruházások és szakpolitikai párbeszéd támogatására irányuló kezdeményezéseket, így például a az éghajlatváltozás elleni globális szövetség+ (GCCA+) és a Zöld Klíma Alap elnevezésű kezdeményezéseket; e tekintetben arra ösztönzi a Bizottságot és a tagállamokat, hogy továbbra is vegyenek részt a nemzetközi fórumokon, hogy az éghajlat-politikai intézkedésekbe való beruházás tekintetében előmozdítsák a hatékonyságot és a méltányosságot;

Klímadiplomácia

116. határozottan támogatja az EU politikai tájékoztatásának és klímadiplomáciájának folytatását és további megerősítését, ami alapvető fontosságú az éghajlat-politika mozgósításához a partnerországokban és a globális közvélemény körében; úgy véli azonban, hogy az eddigi erőfeszítések egyértelműen elégtelennek bizonyultak, és a Bizottságnál és az Európai Külügyi Szolgálatnál előirányzott humán erőforrások messze nem elegendőek; javasolja ezért a humán erőforrások drasztikus növelését ezen a területen; ösztönzi a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az uniós klímadiplomáciát holisztikus módon közelítsék meg azáltal, hogy kapcsolódási pontokat hoznak létre az éghajlatváltozás és a fenntartható fejlődés, a mezőgazdaság, a konfliktusmegoldás, a migráció és a humanitárius megfontolások között a nulla nettó kibocsátás felé való globális átmenet, az éghajlatváltozás hatásaival szembeni rezíliencia, a fenntartható fejlődés, valamint az élelmezésbiztonság és a vízellátás biztonsága elérésének megkönnyítése érdekében;

117. hangsúlyozza, hogy az éghajlatváltozás a nemzetközi biztonság és a regionális stabilitás szempontjából egyre súlyosbodó következményekkel jár a környezetkárosodás, a megélhetés elvesztése, az éghajlatváltozás miatti kényszerű lakóhelyelhagyás és az elégedetlenség ehhez kapcsolódó formái miatt azokban a térségekben, ahol az éghajlatváltozás gyakran súlyosbítja a fenyegetéseket; ezért arra ösztönzi az Uniót és a tagállamokat, hogy világszerte működjenek együtt partnereikkel az éghajlatváltozás destabilizáló hatásainak jobb megértése, integrálása, előrejelzése és kezelése érdekében; ösztönzi egy korai figyelmeztető program bevezetését az olyan potenciális nagy fordulópontok tekintetében, amelyekben annak a lehetősége rejlik, hogy nagyobb régiókban vagy kontinenseken aláássák a fenntartható struktúrákat és ökoszisztémákat;

118. üdvözli, hogy a világ számos részében kötelezettséget vállalnak és konkrét tevékenységeket végeznek az ÜHG-kibocsátások csökkentése érdekében, például üdvözli számos fejlődő ország és kis szigetállam rendkívül ambiciózus kötelezettségvállalásait; sajnálja azonban, hogy számos jelentős gazdaságban nem törekednek a nemzetileg meghatározott hozzájárulás növelésére, és erről nem folynak viták; emlékeztet arra, hogy az EU a globális ÜHG-kibocsátások 9 %-áért felel, míg az EU a világ népességéből csak 6,7 %-ot tesz ki, ami azt jelenti, hogy rendkívül fontos, hogy az EU nagyobb ambíciót mutasson, különösen az éghajlatváltozás iránti történelmi felelőssége és annak szükségessé miatt, hogy jó példát kell mutatnia a világ többi részének; hangsúlyozza, hogy lehetetlen lesz elérni a Párizsi Megállapodás célját és elkerülni a fordulópontokat, ha a többi jelentős gazdaság nem követi az ambíció fokozásának példáját;

119. kéri a Bizottságot, hogy haladéktalanul végezzen elemzést az annak érdekében megtehető további lépések lehetőségére vonatkozóan, hogy más jelentős gazdaságokat nemzetileg meghatározott hozzájárulásaik növelésére, további konkrét intézkedések megvalósítására, továbbá innovatív megközelítések megfontolására ösztönözzenek;

120. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy használjanak ki minden rendelkezésre álló eszközt (pl. nemzetközi tárgyalások, kereskedelmi és regionális megállapodások, nemzetközi partnerségek), hogy elősegítsék és előmozdítsák a nulla nettó kibocsátások, az éghajlatváltozás hatásaival szembeni rezíliencia, a fenntartható fejlődés, valamint az élelmezésbiztonság és a vízellátás biztonsága felé tartó globális átalakulás során történő együttműködést;

121. hangsúlyozza, hogy az éghajlat-politikai célokat valamennyi uniós szakpolitikában, többek között a kereskedelempolitikában is érvényesíteni kell; felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy az EU által aláírt valamennyi új kereskedelmi és beruházási megállapodás teljes mértékben összeegyeztethető legyen a Párizsi Megállapodással és a fenntartható fejlődési célokkal, és hogy a környezeti és az éghajlat-politikai rendelkezések jogilag kötelező erejűek és végrehajthatók legyenek; kéri a Bizottságot, hogy végezzen és tegyen közzé egy átfogó értékelést a meglévő és jövőbeli megállapodásoknak a Párizsi Megállapodással való összeegyeztethetőségére vonatkozóan; kéri a Bizottságot, hogy minden kereskedelmi megállapodás tartalmazzon kötelező erejű záradékokat – többek között a fenntartható erdőgazdálkodásra és -védelemre vonatkozó rendelkezéseket – a Párizsi Megállapodás tiszteletben tartásával kapcsolatban; felhívja a Bizottságot, hogy fordítson különös figyelmet a kereskedelmi áruk életciklusára a tervezéstől a fogyasztásig, hogy védje a természeti erőforrásokat, és vegye figyelembe a halmozott hatásokat, ezen belül a szállításra gyakorolt hatásokat is;

122. felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy építsék be a Párizsi Megállapodást a kereskedelmi megállapodásokba annak érdekében, hogy ösztönözzék a kereskedelmi partnereket a Párizsi Megállapodásban meghatározott célok elérésére; felhívja továbbá a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vizsgálják felül a kereskedelmi megállapodásokat annak érdekében, hogy e kétoldalú megállapodásokba ambiciózus éghajlatvédelmi kötelezettségeket építsenek be, és ily módon ösztönözzék a partnereket a Párizsi Megállapodással összhangban lévő éghajlat-politikai stratégiák bevezetésére;

123. határozottan üdvözli Oroszország bejelentését, miszerint végrehajtja a Párizsi Megállapodást;

124. elismeri, hogy az EU–USA partnerség rendkívül fontos a Párizsi Megállapodás és a többi ambiciózus stratégia stratégiai céljainak az eléréséhez; ismételten sajnálatát fejezi ki ezért Donald Trump, az Egyesült Államok elnöke azon bejelentése miatt, hogy az Egyesült Államok ki kíván lépni a Párizsi Megállapodásból; határozottan üdvözli a nagyobb egyesült államokbeli államok, városok, egyetemek és egyéb nem állami szereplők folyamatos éghajlatvédelmi mobilizációját a „We are still in” kampány keretében; abbéli reményének ad hangot, hogy az USA egyszer újra csatlakozik az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és az EU-val partnerségben az élen fog járni a Párizsi Megállapodással összeegyeztethető kereskedelmi, ipari és energetikai megállapodások világszerte való létrejöttének folyamatában;

125. határozottan helyteleníti, hogy Jair Bolsonaro, brazil elnök és a brazil kormány visszafogottan reagált az Amazonas menti brazil területeket érintő, példátlan számú és mértékű erdőtüzekre; úgy véli, hogy az EU-nak és tagállamainak a nemzetközi együttműködés és segítségnyújtás révén minden tőlük telhetőt meg kell tenniük Amazónia és a globális ökoszisztéma egyéb kulcsfontosságú területeinek pusztulása elleni küzdelemben, és figyelembe kell venniük saját kereskedelempolitikájuk potenciális szerepét;

Az Európai Parlament szerepe

126. úgy véli, hogy az Európai Parlamentet – mivel a nemzetközi megállapodásokhoz szükség van az egyetértésére, és társjogalkotóként központi szerepet játszik a Párizsi Megállapodás Unión belüli végrehajtásában – megfelelően be kell vonni az uniós küldöttségbe; elvárja ezért, hogy részt vehessen az uniós koordinátorok ülésein a Madridban tartott COP25 konferencián, és hogy biztosítsanak számára hozzáférést minden előkészítő dokumentumhoz a tárgyalások megkezdésének időpontjától kezdve;

o

o o

127. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint az UNFCCC titkárságának azzal a kéréssel, hogy azt juttassák el az egyezmény valamennyi EU-n kívüli részes felének.